

— Ето, това е полезно! казвалъ Богданчо на сестра си, която любопитно го гледала кога работи. — Това се казва — да си работенъ човѣкъ, продължавалъ той. — А що си ти? Ти си едно голѣмо нищо!

— Азъ знаѣхъ да четѣхъ и да пишѣхъ, отговорила Тодорка.

— Да, вѣрно, Тодорке! но да четешъ и да пишешъ ти се учишъ само за себе си; а би трѣбвало да изработишъ нѣщо полезно и за други.

Замислила се Тодорка надъ братовитѣ си думи. — Ахъ, защо не съмъ момче, рекла си тя, — азъ сѣщо бихъ изрѣзвала съ трионче разни полезни работи. Но това не е работа за момичета. Какво да работѣхъ?

Днитѣ минавали единъ сдѣдъ други, а тя сѣ мислила и сѣ не знаела каква работа да захване. Много пѣти ѣ се мѣрвалъ прѣдъ очи заплетений отъ неѣхъ чорапъ и захвѣрленъ заедно съ иглитѣ въ едѣнъ жгѣлъ на долапа, който ѣ наумѣвалъ за работа; но Тодорка се прѣструвала ужъ че не вижда омразния чорапъ. Надъ него тя много се е потила, много сълзи е пролѣла, защото пуститѣ примки лесно се испущатъ, а иглитѣ — измѣкватъ. Затуй сега стоялъ захвѣрленъ, забравенъ. . .

— Ахъ, не за това! казвала си Тодорка и смушвала по навѣтрѣ кирливия чорапъ.

Дошѣлъ рождений день на Тодорка. На сутринъта рано, до като тя още спала, Богданчо, прѣди да трѣгне за училище, отишѣлъ при леглото на сестрицата си, събудилъ ѣхъ и ѣ рекѣлъ: